

него је то двосмеран однос у коме и влада (извршна власт) има повратни утицај и средства према парламенту. Зато та друга страна односа законодавне и извршне власти иде на руку извршној власти. По њој она може да распусти парламент па се тако успоставља и сама равнотежа у систему јер као што се влада покорава парламенту, тако се понекад и он покорава њој.

Та средства међусобног утицаја на егзистенцију једне и друге власти се фигуративно изражавају формулом „да влада и парламент живе и умиру заједно“. Ово право распуштања парламента, извршна власт обично користи у случају сукоба са њим, када влада (и шеф државе) цени да парламент не изражава мишљење нације, не ужива њено поверење. У земљама парламентарног система ту одлуку о распуштању парламента доноси монарх на предлог премијера (рецимо у Великој Британији), док у републиканским државама са парламентарним системом о томе одлуку доноси председник републике на образложен предлог владе (као рецимо код нас у Србији). Ово право распуштања парламента је противтежа правима парламента пре свега према влади и то је свакако најјаче оружје које има извршна власт у својим рукама. Применом овог средства се изазива политичка арбитража народа јер се на новим изборима очекује да народ или потврди или ускрати поверење постојећој парламентарној већини. Поред распуштања парламента, извршној власти стоје на располагању и друга средства утицаја на парламент, као право обраћања – говора на седницама парламента као и извесна права у погледу сазивања и закључивања сесија парламента. Нарочито је ефикасно средство утицаја на парламент – право владе да постави питање свог поверења пред њим и то она чини у разним ситуацијама када нпр. парламент жели да усвоји или не један закон или други акт, предложени буџет или да одложи дебату о неком питању. Применом овог средства, влада врши притисак на парламент и значајно јача своју позицију у систему власти. Сходно дефиницији парламентаризма да је то режим који почива на једној гипкој подели власти, произилази да то значи: 1) постојање области у којима заједнички делују разни државни органи, и 2) постојање средстава узајамног притиска једне власти на другу. За механизам парламентарног система власти је битно успостављање односа између парламента и владе и обезбеђење потребне равнотеже њиховом функционисању. Парламент не сме да влада уместо владе него само да је надзире, а влада опет не би смела да се меша у законодавне послове – да их преузима од парламента и уместо њега доноси законе. Како у животу ништа није идеално, има и случајева где влада доминира, води главну реч у